Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor
Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links
Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Skoleprg. AAR Vesthimmerlands Gymn.
1988/89

DANMARKS
PÆDAGOGISKE
BIBLIOTEK

VESTHIMMERLANDS GYMNASIUM

1988 - 89

Omslag: VHG's kantine med udsnit af 52 m lang frise af Poul Gernes, lavet i samarbejde med elever og lærere 1984-87.

Redaktion:
Hans Chr. Harder
Jørgen Jørgensen
Palle Rønde Møller
Hans Peder Nielsen
Preben S. Sørensen

Fotos:
Ejlif Holle Jørgensen
Michael Kallestrup Thomsen

Tryk:
Aars Bogtryk & Offset

VELKOMMEN

Med dette årsskrift fra Vesthimmerlands Gymnasium søger vi først og fremmest at fastholde væsentlige indtryk og begivenheder fra det forløbne skoleår.

For de gamle elever kan dette være en anledning til at tænke tilbage på en forhåbentlig god og spændende skoletilværelse, præget af mangfoldighed og aktivitet.

Og for vores nye elever skulle dette signalement af VHG netop nu gerne fungere som en appetitvækker til den skole, der skal være rammen om deres tilværelse de næste tre år. Med årsskriftet håber vi at give et indtryk af de mange aktiviteter, som rækker ud over den ordinære, skemabundne undervisning. I forhold til andre ungdomsuddannelser er det netop gymnasiets særpræg, at der både satses på en solid faglig uddannelse og et fællesskab om nogle oplevelser, der kan bidrage til en alsidig personlig udvikling.

Derfor: Tak til I gamle for et godt skoleår, og velkommen til I nye, som forhåbentlig er parate til at tage imod gymnasiets mange tilbud og kvittere med en personlig indsats.

Willy Mathiesen
rektor

Albrecht Dürer: Filosofien (1502)

INDHOLDSFORTEGNELSE

Willy Mathiesen: Velkommen ..... side 3
Willy Mathiesen: Eigil Slej 1916-1989 ..... side 6
Palle Rønde Møller: Af skolens dagbog ..... side 8
Willy Mathiesen: Tale til studenterne 1988 ..... side 15
Jørgen Jørgensen: Perestrojka i gymnasiet? ..... side 21
Marianne Madsen: »som man er« ..... side 22
Hans Peder Nielsen/Palle Rønde Møller: Jumping Mouse ..... side 24
De fire temperamenter (2.x, fo.) ..... side 27
Jørgen Jørgensen: Dansk-fransk parløb ..... side 31
Ole Christiansen: Forrygende jazz/rockopera ..... side 34
Peder Fuglsang: Den store Bastian ..... side 36
Steen Eiberg: Det kærlighedsløse samfund ..... side 39
Preben S. Sørensen: Teori og Praksis ..... side 43
Palle Rønde Møller: Sfinx ..... side 46
Per Kirkeby: Model 1 ..... side 48
Per Kirkeby: Om symmetri og asymmetri ..... side 50
Ole Christiansen (Ato Vari): »Det er skægt...« ..... side 52
Henning Jørgensen: Lidt om det indre hundehoved ..... side 55
Martin Laurberg: Hebe ..... side 57
Joan Rask/Per Vilsbøl: Musik på flere niveauer ..... side 59
Bjarne Nielsen: »Vælg du nu idrætsgren!« ..... side 60
Lærerkollegiet og administrationen ..... side 62
Rengøringspersonalet ..... side 64

EIGIL SLEJ

6.8.1916 - 17.2.1989

Fhv. lektor ved Vesthimmerlands Gymnasium, Eigil Slej, afgik ved døden den 17. februar 1989. I den anledning bringes her rektors tale til Slej ved dimissionen 1984:

Og så skal vi i dag tage afsked med en lærer, som har gået tiden ud og skal pensioneres: Eigil Slej.

Du blev ansat her i 1961, kun et år efter skolens start, og i alle disse år har du været en uadskillelig del af skolen - og det også næsten i bogstavelig forstand. Du er en af skolens originaler, og det skal forstås i ordets bedste betydning som den ægte vare. En skole bør samle på originaler, på lærere, som er sig selv, og som har en personlighed, der kan bidrage med en væsentlig nuance til den sammensatte helhed, som en skoles profil er. Eleverne skulle gerne møde andre end strømlinede teknokrater; de skal helst også være sammen med mennesker af kød og blod, på godt og ondt. Og sådan er du jo, Slej! Strømlinet er der ingen, der vil kalde dig.

Jeg har kendt dig kortere end de fleste af dine kolleger, men jeg har lært at respektere dig som et uhyre vidende menneske og som en gennemloyal og pligtopfyldende lærer. Men det hører også med, at du ikke er nem at blive klog på. Du kan ikke sættes i bås, for du er din egen. Bedst som man tror at have genkendt dig: den ældre latinlærer, den boglærde pedant med det lidt støvede og verdensfjerne anstrøg, så folder du dig ud med dine mange talenter og dit åbne sind. Du elsker at optræde, revyer, musik (også af den nyeste slags), og gennem årene har du fundet på så meget, at yngre mennesker har skullet stå tidligt op for at følge med. 'Slej spiller jazzplader', 'Slej laver revy', 'Slej læser op', sådan står der i de gamle årsskrifter. Meget har været avanceret, noget har været uforståeligt, men intet har været kedeligt. Bedst som man tror, at nu er du ved at køre træt, og nu er der vrøvl med helbredet, så blomstrer du op med ny energi og entusiasme. Eleverne starter Slejs Fan Club, og du udgiver ene mand Vesthimmerlands Verdensavis, et rigtigt Slej-projekt: fuld af sort snak for os, som ikke har din omfattende viden at trække på.

Men på én måde har du altid været urokkelig den samme: alt hvad du har rørt ved har du gjort grundigt, og du har taget dit arbejde meget alvorligt. Tydeligst kommer det frem i den måde, som du har passet biblioteket på - det bibliotek, som jo er dit hjertensbarn og dit halve liv. Gennem hele skolens historie har du lagt så meget arbejde i det bibliotek, at ethvert tilløb til at regne en timeløn ud bliver meningsløs. På alle tider af døgnet, på søndage og i ferier har du været der. Og du har nydt det, tror jeg. Jeg vil gerne sige dig en helt særlig tak for det bibliotek, som du har opbygget, og som du overlader til os. Vi skal nok passe på det.

Du har masser af projekter klar til at gå i gang med, når du bliver aflastet for de daglige pligter, og jeg vil ønske for dig, at du må få et langt otium. For er der nogen, som har mulighed for at få noget ud af den periode i livet, så er det dig.

Jeg tror, at du har haft mange gode oplevelser i dit arbejde, og jeg ved, at du har givet meget til dine elever og til dine kolleger. Når det er sådan, er det ikke så bedrøveligt at skulle sige farvel. Du kan se tilbage på et rigt arbejdsliv, og vi kan sige: 'Det gjorde du godt, Slej'.

AF SKOLENS DAGBOG

1988

8.8.	Det nye skoleår begynder. De nye elever bydes velkommen sammen med ikke mindre end fem nye lærere.
9.8.	Introduktionsprogram for de nye 1.g'ere: hytteture for elever, tutorer, lærere og studievejledere.
12.8.	Fest for 1.g'erne, tutorerne og klassens lærere.
23.8.	DGS besøger skolen for at orientere om organisationen og Operation Dagsværk.
26.8.	Besøg af Per Kirkeby og hans murer Myko (Arne Fremmich). Opmåling til nye murstensskulpturer/havebænke i det grønne område.
6.9.	Gæster fra Köln. Dansk-tysk idrætsarrangement og ekskursion til Skagen.
15.9.	Idræts- og aktivitetsdag. Det kropslige og det kreative dyrkes med stor succes.
16.9.	Repræsentanter for DGS orienterer igen om Operation Dagsværk.

Fra idræts- og aktivitetsdagen

Jean-Claude Flamant (t.v.) og Kurt Larsen: Franske viser

20.9.	De arkæologiske udgravninger for 1.g'erne påbegyndes. Forhistorien ses i konkret nærlys. Faget historie kommer flot ud af huset.
26.9.	Møde for 1.g's forældre.
28.9.	Regionalmøde i historie i klassetrinsauditoriet. Kursusledere: LJ/PS.
30.9.	Fagligt møde. Elever og lærere nedlægger arbejdet for at drøfte de fremlagte besparelser for gymnasieområdet. WM til møde i spareudvalget. Gæstelærer Piort Padalak besøger skolen for at fortælle om Polen i anledning af 3.g'ernes studierejse.
4.10.	Årets første fællestime. »Franske viser« med Jean-Claude Flamant og Kurt Larsen.
10.10.	3.g'erne tager på ekskursioner til Köln (UK/OR), Paris (AJ/Pi) og Polen (GH/IP/Ro).
12.10.	CS med 3.g-fysikere til Risø.
1.11.	Høring med DGS og GLO. Au og LJ med pigehold til idrætsstævne i Randers.
4.11.	Hebe-fest

9.11.	Anemoneteatret opfører Frank 'N' Stein. Spændende mime- og taleteater med stor succes.
10.11.	Operation Dagsværk løber af stabelen.
11.11.	Koncert i Aars kirke med Lillian Boutté and her Music Friends. Koncerten, der var arrangeret af VHG overværedes af ca. 350. Bragende succes og stolene holdt.
15.11.	Terminsprøverne begynder.
24.11.	Lene Dalum, fagkonsulent i musik, besøger skolen.
2.12.	Bellevueteatret/Fiolteatret opfører rockoperaen MIRANDA. Flotte præstationer i spændende kulisse. Øjet og øret fik ikke for lidt.
12.12.	Ulandsudstillingen åbner. Konsultationsmøde vedr. 2. og 3.g.
14.12.	Basketballstævne i Hobro (KF)
15.12.	Basketballstævne i Støvring (KF)
16.12.	GUMBO, rockmusikere spiller jazz. Fællestime med Mek-Peks far. Han og gruppen var alt andet end gumpetung. Hebe-fest.
23.12.	Juleafslutning med udvidet morgensamling i fællesområdet.

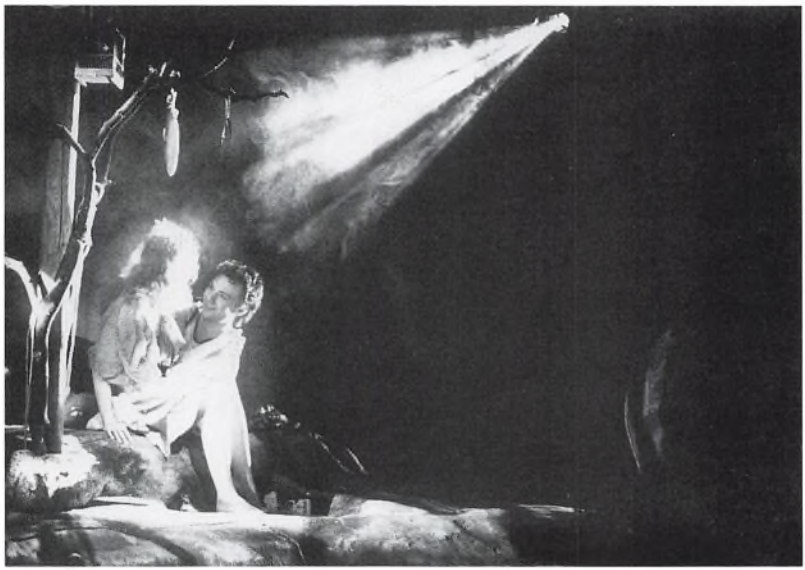

Rockoperaen Miranda

Lærerkvartet underholder ved juleafslutningen

1989:

5.1.	Besøg af ti elever fra Vester Hornum skole.
13.1.	Teaterkredsen opfører »Tugt og utugt i mellemtiden«. To gange og med stor succes. Der var virkelig boller på suppen. Tak til Sven Åge Madsen og de kreative teaterfolk.
17.1.	Besøg af elever fra Østermarkskolen. Volleyball-stævne i Nørresundby.
19.1.	Bent Hirsberg, fagkonsulent i matematik, besøger skolen. Orienteringsmøde for kommende ansøgere.
25.1.	Konsultationsmøde vedr. 1.g.
27.1.	2.a og 2.z på ekskursion (SJ/Fu). Kirker og klostre, herresæder og voldsteder.
30.1.	Basketballstævne i hallen.
1.2.	Fællestime med Folketingets ombudsmand, Hans Gammeltoft-Hansen.
2.2.	Besøg af 24 elever fra Sortebakkeskolen.
8.2.	Fællestime med Peter Bastian: »Ind i musikken«. Medrivende og tankevækkende præstation, der burde kunne flytte grænsepæle.
10.2.	Morgensamling ved lærerne. Hebe-fest.

Folketingets ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen

17.2.	Besøg af elever fra Strandby skole.
21.2.	Valgfagsorientering for alle 1.g'ere.
22.2.	Besøg af 13 elever fra Aars skole og 3 elever fra Farstrup skole.
1.3.	OR og drengehold til landsfinalestævne i volleyball.
4.3.	Skolefest med næsten 1000 mennesker. Festlig revy: » Det indre Hundehoved« og fin fællesspisning. Derefter dans til flere orkestre.
8.3.	Fællestime med Anne Mette Stæhr (klaver) og Jette Hellgren (tværfløjte). Smukt foredrag, både musikalsk og i anden forstand.
	Besøg fra Hornum skole.
8.3.	Brev fra Bertel Haarder med endelig besked om besparelserne.
30.3.	Fællestime med Ejvind Larsen: »Det kærlighedsløse samfund og det levende ord«.
31.3.	Studierejser til Rom (UK/PS; LJ/HS), London (AH/Ro), Prag (Au/OR) og Paris (Fu/JJ; AJ/RM).
4.4.	Terminsprøverne begynder. Hyrdebrev fra Bertel Haarder med opfordring til generel opstramning både hist og pist.
12.4.	Idrætslærerkursus i hallen.

Anne Mette Stæhr og Jette Hellgren

17.4.	Besøg af et halvt hundrede elever med lærere og ledsagere fra Sarcelles. Fransk stemning på skolen i flere dage og ekskursion til Skagen; de franske elever deltager i undervisningen og tager på virksomhedsbesøg.
19.4.	Forårskoncert og formningsudstilling i nye rammer med bl.a. café på lærerværelset i pausen. Syn og hørelse blev helt fint stimuleret for dem, der mødte op. Og det gjorde mange.
1.5.	Myko, Per Kirkebys murer, begynder at bygge to nye murstensskulpturer i det grønne område.
9.5.	Fest for 3.g og deres lærere.
10.5.	3.g's sidste skoledag: morgenkaffe, udvidet morgensamling med underholdning på højt niveau. Eksamensplan på godt og ondt - efter reaktionerne at dømme.

»Det går deropad!« - Myko murer igen

3.g'ernes sidste skoledag

TALE TIL STUDENTERNE

ved dimissionen 1988

Kære studenter

Tre år af mit liv
tre år i min udvikling
tre år i verden
tre år et sted i et samfundssystem
tre år her
tre år af mit liv

Sådan indleder en af vore fremtrædende yngre lyrikere, Marianne Larsen, en lille samling digte, der henter inspiration i gymnasiets univers.

Tre år af jeres liv har I brugt her. Jeg tror, det er vigtigt for jer. Og jeg håber, at I synes, det har været meningsfyldt at gå i gymnasiet, og at I har fået noget her på skolen, som I kan bruge som byggestene i jeres tilværelse. Det har konsekvenser for resten af ens liv, hvilke normer og værdier man lærer at prioritere i de år, hvor den voksne personlighed udvikles og modnes. Derfor svigter skolen også, hvis den ikke også beskæftiger sig med værdispørgsmål, med holdninger. Gymnasiet kan ikke nøjes med at give de unge mennesker nogle kundskaber og færdigheder og opøve dem i at forholde sig verbalt og teoretisk til en fagopdelt verden. Gymnasiet har også en almendannende forpligtelse, og almen dannelse handler bl.a. om evnen til at se tingene i sammenhæng og evnen til at vurdere og tage stilling til specialiserede emner ud fra et helhedssyn. En sådan evne kan man kun udvikle, hvis man bestandig udfordres til at forholde sig kritisk - både over for fortidens svar og over for sine egne hurtige meninger -, og hvis følelserne engageres sammen med intellektet. Vi vil gerne det hele her på stedet, og selvfølgelig lykkes alt ikke lige godt. Gymnasiet skulle gerne være en skoleform, hvor *alle* evner kan komme til udfoldelse; men rammerne er sådan, at praktiske, kreative og oplevelsesmæssige aspekter stadig har lav prioritet i selve undervisningen. Forhåbentlig kompenseres der noget for dette ved fællesskabet, samværet og de autentiske oplevelser, som vi også bruger mange kræfter på. Men alligevel kunne man godt ønske sig mindre fastlåste rammer og mere plads for frodighed og eksperimenter.

Tænk hvis, siger Marianne Larsen:

Tænk hvis alle matematiktimer
gik med at finde ud af
hvor mange kræfter der skal til
at gøre hinanden fri for skræk
og jorden fri for bomber

tænk hvis alle sprogtimer
gik med at finde ud af
at sige alting ligeud
så de regerende kan forstå det

tænk hvis alle lektietimer
gik med at forberede sig
i at gøre gode drømme
til virkelighed

tænk hvis alle samfundsfagtimer
gik med at orientere sig i
menneskevarmens særlige
lovkomplekser

tænk hvis alle fritimer
virkelig gik med at være frie
og sikre på hvad man gør
af kærlighed

tænk hvis alle fysik- og biologi- og kemitimer
gik med først og fremmest at konstatere
at vi er mennesker

Alle vi fornuftige realister kan naturligvis alle argumenterne for pure at afvise sådan snak som digterisk sværmeri. Og hvis man kun kan læse bogstaveligt, er det selvfølgelig rigtigt. Men der kan være flere lag, og der er grund til at være glad, hver gang nogle tør give los for drømmen: »Tænk hvis tingene kunne være anderledes, end vi er vænnet til«. Jeg håber ikke, at vi har været alt for hurtige til at afvise jeres uregerlige tanker og fantasier med en velovervejet snusfornuft. Hvis det skal lykkes at finde nye veje til en bedre verden, så er det vigtigt, at mange af I unge har mod til at sige »tænk hvis«, og det er vigtigt, at der er nogle, der vil lytte.

Oliemaleri på grundlag af collage, Berit Myrup Jensen, 2.a

For fremtiden afhænger af jer. Det er I unge, der skal have viden og følelser til at sige »tænk hvis«. Uanset om man vælger lys- eller sortseerrollen, så kan de fleste se, at der er mange ting, som er i skred i disse år. Vi befinder os i et samfund med rastløs fornyelse, men også et samfund, der ikke har styr på fornyelsen. Ingen har patent på sandheden om fremtidens samfund, men flere og flere ser konturerne af et Orwellsk samfund oven på en tikkende økologisk bombe. Skarer af videnskabsmænd peger på, at vi er ved at slide naturen op. Menneskets magt over naturen og vores rovdrift på den er taget til med eksplosiv hast de seneste årtier, og vi kender næppe vores egne kræfter, som vi bruger på teknikkens erobring af verden. Teologen Ole Jensen har brugt det billede, at vi ligner den store, stærke, åndsvage mand, der leende tager om sit lille barn - og kommer til at kvæle det i favntaget. Hvis den nuværende vækst i befolk-

ningstal og forbrug fortsætter bare nogle få tiår, så vil en række økologiske systemer bryde sammen, en mængde ressourcer vil blive mangelvare eller helt brugt op, fødevaremangel vil indfinde sig og samfundene bryde sammen. Sådan siger de mest desperate blandt økologerne.

Vi vil gerne håbe, at de overdriver. Vi har gang på gang fået at vide, at vi spilder, forurener og forbruger alt for meget. Listen over kriserne synes uden ende. Og i dagligdagen kan man godt gribes af skepsis. Er det virkelig så grelt? Er al den krisesnak ikke bare medieverdenens sædvanlige forsøg på at sælge flere aviser ved hjælp af sensationer og ulykker? Der for lytter vi gerne til beroligerne, som først og fremmest findes i økonomernes og teknokraternes kreds. De påstår, at det bare drejer sig om at få hjulene til at rulle endnu hurtigere, end de gør nu. *Så* får vi råd til at gøre noget ved de uheldige sider af væksten. Med vækst skal vækst fordrives, altså.

Men mon ikke de fleste alligevel godt ved, at dette er ønsketænkning, og at det er galt nok, hvis bare der er noget om snakken. *Så* mange velanskrevne forskere kan ikke alle tage fejl. Og med vor almindelige sunde fornuft kan vi jo selv se tegnene: skovdøden, iltsvindet i havet, ozonlagets ødelæggelse, drivhuseffekten, forureningskatastroferne osv., osv.

I den situation har vi ikke råd til at sidde tilbagelænet og kræve beviser, inden vi reagerer. I en katastrofesituation, hvor der råbes om hjælp, venter man jo heller ikke med at ile til hjælp, indtil det er bevist, at der ikke er tale om falsk alarm. Man kan ikke tillade sig at løbe den risiko det er at smelte polerne og Antarktis og få verdenshavene til at stige nogle meter, og selv om man ikke har vandtætte beviser for, at det er den sure regn, der dræber skovene, så behøver man jo ikke at vente, til det sidste træ er væk, fordi beroligerne vil være *helt* sikre, inden der handles.

Vores problem er, som Villy Sørensen har sagt det, at i gamle dage kunne man ikke vide, om det nu også var sandt, hvad man troede på. I dag kan man tilsyneladende end ikke tro på det, man godt ved!

Villy Sørensen var netop for ti år siden med til at formulere »Oprør fra midten«, der både var en kritisk analyse af vort nuværende samfund og en utopi - en beskrivelse af et muligt fremtidssamfund -, der bygger på naturens og solidaritetens præmisser. Bogen blev solgt i rekordstort oplag, den blev debatteret i uhørt omfang, den blev lovprist, og den blev sablet ned. Men diskussionen er døet hen, debatten har sat sig få spor i egentlige handlinger, selv om de problemer, som bogen blotlægger, bestemt ikke er blevet mindre i de ti år, der er gået. En anden af forfatterne, fysikprofessor Niels Meyer, sagde i et interview for et par måneder siden, at halvfemserne bliver sidste chance for at ændre vort samfunds kurs. Hvis ikke der kommer et midteroprør i halvfemserne, så tror jeg, at det er sket, sagde han. Ellers vil vi drøne derudad efter den vesttyske, den japanske, den amerikanske model, og det vil være ødelæggende for klodens naturgrundlag.

Og for kun et par uger siden udtalte en kontorchef i Planstyrelsen, at det ikke nytter længere med småjusteringer, lapperier og tumultagtige oprydninger i vores forsøg på at løse de globale miljøproblemer. Det, vi hidtil har foretaget os, kan sammenlignes med at omgruppere dækstolene på Titanic.

Det nytter ikke noget bare at skyde ensidigt på samfundet eller politikerne i denne sammenhæng. Sorteper går videre til os alle sammen. Så drastiske indgreb, som de økologiske advarsler kræver, kan kun gennemføres, hvis der er folkelig forståelse for det. Derfor må vi begynde her og nu med at *erkende* situationen, *tale* om mål og midler, og *gøre* noget for, at den folkelige fornuft kan vinde gehør over for »udviklingen«. Og her må vi sætte vores lid til, at I unge vil være med til at vise, at der endnu er plads til begejstring og visioner, og at man kan tro på, at det nytter noget at interessere sig for helheden. Hvis man overhovedet ikke tror på, at noget kan gå godt, så skipper man sine idealer, og så bliver kynismen farlig, fordi den kan blive selvopfyldende. Hvis det hele er håbløst, kan man jo lige så godt lade stå til.

Om få år er det jer, der bestemmer, hvordan vores samfund skal være. I kan ikke bruge romantikken fra ungdomsoprøret i 68 til noget. Og I kan måske heller ikke bruge detaljerne fra det intellektuelle midteroprør fra 78. I har først og fremmest jeres egen situation fra 88 at tage udgangspunkt i. Jeg håber, at I vil kunne leve op til de udfordringer, som *skal* klares, hvis jeres børn også skal have en rimelig fremtid.

Drømmen, utopien, beskriver Marianne Larsen i digtet

HVAD VIL DU VÆRE?

Jeg vil være
så enormt ikke-nervøs
som kun en fri krop med en fri bevidsthed
kan være

jeg vil være
en der danser nogenlunde
lige så tit som jeg står og går og sidder

jeg vil være
en pengeødelægger

jeg vil være
en der har både børn og voksne som kolleger
i arbejdet med at blive lykkelige

jeg vil være
jeg vil bare være
en levende
trussel mod bomber og ødelæggelse

Kære studenter:

Vi har været glade for jer. I er en årgang, der har mange kvaliteter, og som på mangfoldige områder har ydet en indsats, som vi vil huske.

I er meget forskellige, I har hver jeres stærke sider, og det har ikke noget med en karakterskala at gøre. Det har været en fornøjelse at være sammen med jer alle sammen i de tre år, og jeg håber, at I også vil tænke tilbage på jeres gymnasietilværelse med mest glæde.

Om et øjeblik vil lærerkollegiet give jer en kærlig hilsen med på vejen:

Vi har set jer komme, set jer gå.
Nu længes I væk,
øjnene blir fjerne -
det er ligemeget hvad du si'r.

Endnu en datter endnu en søn
pakker sit grej og ber sin bøn
rejser sin vej - og finder løn.

Ud hvor lykken vender
regnbuerne ender
til du endelig holder skatten
mellem dine hænder.

Jeg vil ønske for jer, at der vil være livsduelighed og livskvalitet, der hvor regnbuen ender, og at den skat, I finder, ikke vil være bar glimmer og blændværk.

Lykke på rejsen.
Til lykke med eksamen.

Willy Mathiesen

PERESTROJKA I GYMNASIET?

Forleden opsnappede vi følgende replikskifte mellem 3 lektorer på VHG. For anonymitetens skyld kalder vi dem for A, B og C.

Frit efter *De Nattergale:*

A: En daw, hvor det blæst' så koldt u' fra øst,
B og C: Uha-da-da. Uha-da-da-da.
A: kom a gåend's te skuel, skønt a e' ha'd lyst.
B og C: Uha-da-da. Uha-da-da-da.
A: Å da a kom frem, ku' a si' på bossen,
at han osse var bløwn et korn forfrossen.
B og C: Uha-da-da. Uha-da-da-da.
A: For han ha'd li'e få't brøv fra Kjøvenhavn,
om at nu sku' vi al'sammen te å gjør' gavn.
B og C: Uha-da-da. Uha-da-da-da.
B: Var det fra ham dér...?
A: Ja!
A: Vi sku' komm' te timmern', li'e på minuttet,
å helst blyw ve', ætter de er sluttet.
B og C: Uha-da-da. Uha-da-da-da.
A: De ajer aktiviteter ku' vi godt ta' å glæem.
I gymnasiet hør' de slet e' hjæem.
B og C: Uha-da-da. Uha-da-da-da.
A: En masse elever ha'd ringet å klaget,
å det ha'd i høj grad vor minister behaget.
B og C: Uha-da-da. Uha-da-da-da.
C: Ministeren, er det ham dér...?
A: Ja!
A: Han loved dem osse å send' kontrollen,
så vildfarne lærer' ku' komm' ind i folden.
B og C: Uha-da-da. Uha-da-da-da.
B: Hva' sket' der så mier?
C: Fortæl, fortæl!
A: Joh, så en daw kom minist'ren i egen person,
å så blev a *skam sat på førtidspension!*
B: Ka' det no virk'li' pass'?
C: Det er vel løwn i din hals?
A: Mjah, men sangen ska' jo end' en stæj, å no ka'e vist e' blyw møj bæjer.

Jørgen Jørgensen

»som man er«

Når vore store børn glæder sig til tiden på VHG, er det bl.a. fordi de har hørt, at man her har et meget godt kammeratskab. Så godt, at man bliver accepteret »som man er«. Man behøver ikke ligne alle de andre, hverken hvad meninger, fritidsinteresser eller udseende angår. Her forventer man at finde den store personlige frihed, også i forholdet til lærerne. Den sidste gamle autoritære gymnasielærer er for længst død, forlyder det! På gymnasiet regner de unge med at blive betragtet som voksne, og der er plads til at få prøvet nogle grænser af, så de lærer, hvilket ansvar dette indebærer. Man kan som forældre tydeligt mærke hvordan ens børns tanker og meninger i denne periode gradvis frigør sig fra kammeraternes, lærernes og hjemmets.

Vi anser det vel alle for en selvfølge, at gymnasiet giver vore unge en masse faglige kundskaber. Men ud over dette sørger VHG's lærere for, at eleverne får mange festlige fællesoplevelser. Berømt er hytteturen i begyndelsen af 1.g. Det er en tur, de fleste glæder sig til og aldrig glemmer. Efter den er man rystet sammen i klassen og klar til at stå last og brast, når den traditionelle mobning af »de små« tager sin begyndelse. Det lyder lidt barskt, men viser sig hurtigt at skabe berøringsflader årgangene imellem.

Elevforeningen, Hebe, arrangerer fester, der er så vellykkede, at alle i Himmerland har hørt rygter om dem og Hebe har hvert år også andre, skal vi sige, lidt mere kulturelle arrangementer på programmet. Ligeledes møder eleverne i fællestimerne kunstnere og foredragsholdere, der kan sætte tanker i sving og skabe grundlag for debat.

Indtrykket af gymnasietiden står for mange tidligere studerende som en travl, lærerig, skæg og udviklende årrække, hvor sammenholdet var stærkt, fordi alle var opfyldt af ønsket og viljen til at nå det samme mål, studentereksamen.

Marianne Madsen

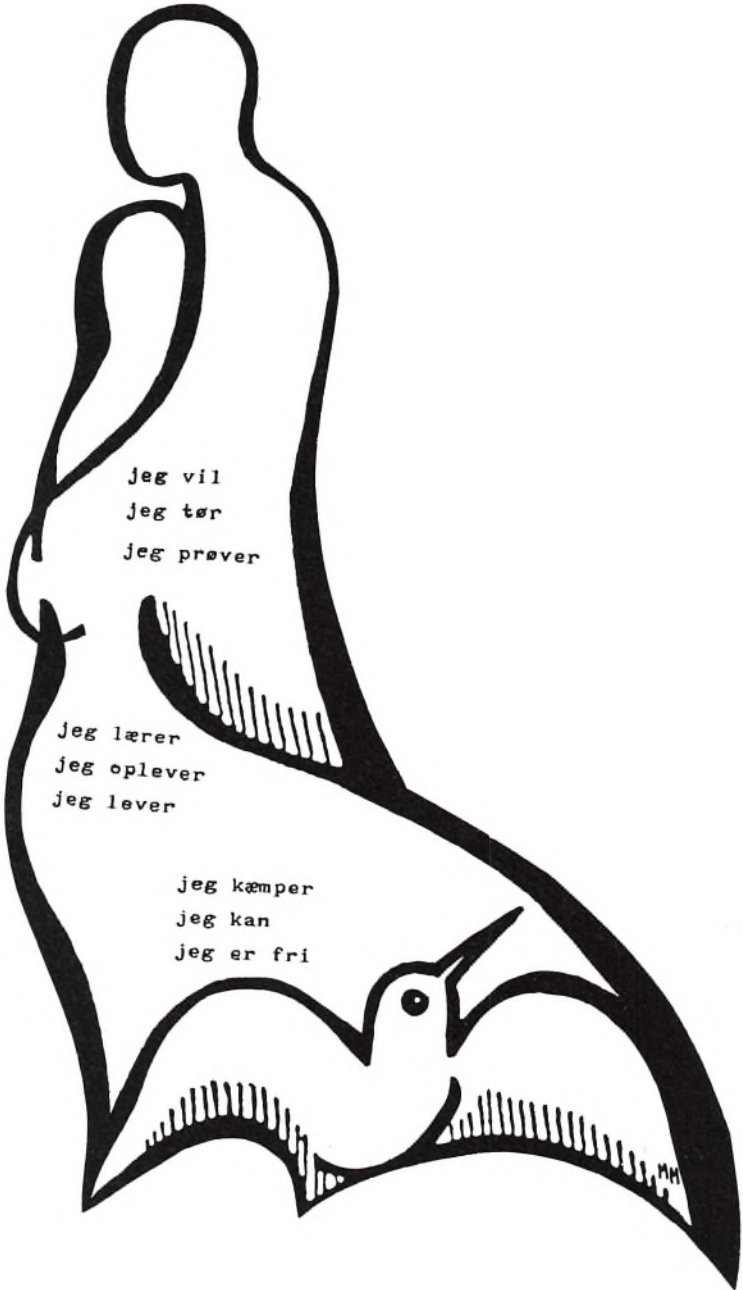
jeg vil
jeg tør
jeg prøver
jeg lærer
jeg oplever
jeg lever
jeg kæmper
jeg kan
jeg er fri

Del af udsmykningsopgave til Aars Bibliotek, lavet af formningselever fra 2.x

JUMPING MOUSE

Prærieindianernes medicinhjul er et verdenshjul, der spejler alt. Det spejler folket, og den ene person spejler den anden i det, hvad der er noget ganske andet end at spejle sig selv i andre. Alle ting i verden, håndgribelige og uhåndgribelige, spejler mennesket. Hjul, spejl og verden er ét. Og mennesket er i universets midte uden at føle sig som verdens midtpunkt. I verdensspejlets medicinhjul - naturens universelle kredsløb - er fire kræfter anbragt i de fire verdenshjørner. Fire dyr og fire farver er deres symboler:

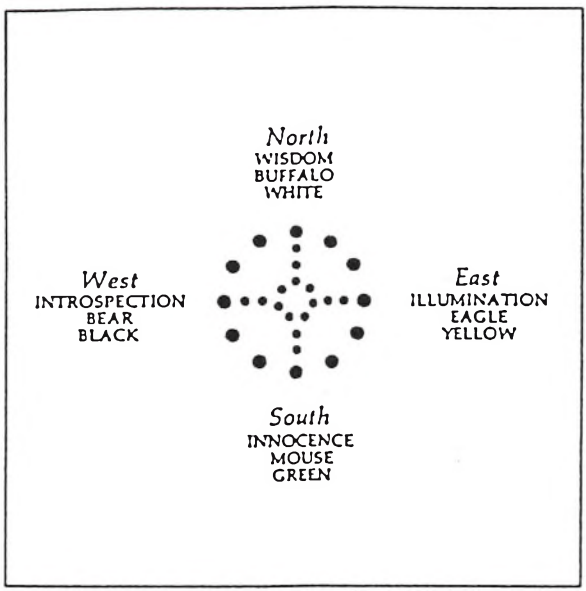

Ethvert menneske begynder sit liv med en tildelt placering i hjulet. Enten i et af de fire verdenshjørner eller et sted (midt) imellem. Dér, hvor man er placeret, kan man naturligvis blive, eller man kan forsøge at vokse. Den tildelte placering kan omfatte større eller mindre dele af hjulet. Delenes antal og størrelse bestemmer omfanget af de kræfter, man er udstyret med fra begyndelsen.

Hjulets indretning betyder fx, at den lille grønne mus med fingerspidsfornemmelse for grøn ost kan blive til en hvid overmus. Måske prøver den med tiden i al uskyldighed at slå sig op som præriens bedste overvismand i bisonhjorden. Den indadvendte bamse, der vender ryggen til verden (for at udforske sin navle?), kan med lidt held forvandle sig til en ørn, der med sit vingefang og

skarpe blik behersker luftrummet og de store vidder. Bamsen har en masse i sig, men det kommer bare ikke ud. Ørnen, der opfanger turbulensen, har en intuitiv indsigt i tingene og overblik til at sammenfatte dem.

Alt hænger sammen, mus og bison, bjørn og ørn, og alt indimellem. For i medicinhjulet har enhver sit medicindyr, der både kan skifte farve og forvandle sig til et nyt dyr i løbet af livshjulets drejning.

Forestillingen bunder i en grundlæggende tro på den enkeltes muligheder for åndelig vækst. Idealet er de fire kræfters forening i den enkelte, men man kan naturligvis også tabe sig selv undervejs. Spejlet er dog altid helt, mere klart for nogle end for andre, men det er ikke splintret som den moderne virkeligheds Narcissus-spejl, hvor man kun møder sig selv i brudstykker. Det indianske medicinhjul er en åndelig vækstcyklus, ikke et kapløb af socialdarwinistisk karakter, som det kendes i den moderne wild west. Enhver voksen/lærer m/k, der som barn har set Disneys »Bæverdalen« eller »Den døende prærie« vil huske, hvordan man indimellem sad og længtes efter den ægte indianske tanke uden at vide det. - »Der var så dejligt ude på landet« starter et eventyr af digteren.

I Hyemeyohsts Storms »Seven Arrows« fortælles myten om musen, der blev til ørn, fordi den turde tage springet. Peter Bastian, der i fællestimen kom ind på myten, har velvilligt udlånt bogen. Her følger slutningen af eventyret om musen, der drog ud for at finde sig selv. Stykket kan fx læses som en skildring af, hvordan ethvert ungt menneske har det i en bestemt afgørende livssituation og er derfor også en tankevækkende kommentar til lærer-elev-forholdet:

»Jumping Mouse Sat there Trembling in Fear. It was no use Running, for he was Blind, but he Knew an Eagle would Find him Here. He Felt a Shadow on his Back and Heard the Sound that Eagles Make: He Braced himself for the Shock. And the Eagle Hit! Jumping Mouse went to Sleep. Then he Woke Up. The surprise of being Alive was Great, but Now he could See!

Everything was Blurry, but the Colours were Beautiful.

»I can See! I can See!« said Jumping Mouse over again and again.

A Blurry Shape Came toward Jumping Mouse. Jumping Mouse Squinted hard but the Shape Remained a Blur.

»Hello, Brother,« a Voice said. »Do you Want some Medicine?«

»Some Medicine for me?« asked Jumping Mouse. »Yes! Yes!«

»Then Crouch down as Low as you Can,« the Voice said, »and Jump as High as you Can«.

Jumping Mouse did as he was Instructed. He Crouched as Low as he Could and Jumped! The Wind Caught him and Carried him Higher.

»Do not be Afraid,« the Voice called to him.

»Hang on to the Wind and Trust!«

Jumping Mouse did. He Closed his Eyes and Hung on to the Wind and it Carried him Higher and Higher. Jumping Mouse Opened his Eyes and they were Clear, and the Higher he Went the Clearer they Became. Jumping Mouse Saw his Old Friend upon a Lily Pad on the Beautiful Medicine Lake. It was the Frog.

»You have a New Name,« Called the Frog.

»You are Eagle!«

Hans Peder Nielsen/Palle Rønde Møller

DE FIRE TEMPERAMENTER

Del af udsmykningsopgave til Aars Bibliotek, lavet af formningselever fra 2.x. Lermaskerne af de fire temperamenter tænkes glaseret og opsat på en fritstående betonpille i et mødelokale. Foruden menneske- og dyremaskerne (se side 24) opsættes relieffer med motiver fra højdepunkter i menneskehedens historie. Vore fjerne forfædre, dinosaurerne, udfolder sig i et landskab, der er præget af de fire elementer: ild, jord, vand og luft, som man på side 4 kan se er forbundet med de fire temperamenter. Ild med det koleriske, luft med det sangvinske, jord med det melankolske og vand med det flegmatiske. Dinosaurernes

verden konfronteres med teknologiens verden i form af Babelstårnet (kulturforvirringens symbol), opfattet som moderne skyskraber.

(2.x, fo.: Karen D. Andersen, Thomas R. Bollerup, Niels Chr. Brushøj, Rikke Buhl, Lars S. Christensen, Karin Collstrup, Anette Dalbram, Tomas Duelund, Mads Hagh, Thomas B. Kristensen, Dorte H. Kvist, Mette D. Larsen, Tina T. Larsen, Lars S. Rieks).

DANSK-FRANSK PARLØB

Under det sidste Sarcelles-besøg på gymnasiet kom 2 piger *(Véronick Gozlan* fra Sarcelles, der har deltaget i udvekslingsrejser flere gange og været i erhvervspraktik på Lyngsø et halvt år, og *Rikke Mathiesen,* der har opholdt sig et halvt år i Sarcelles som au-pair pige samt deltaget et stykke tid i den almindelige undervisning på vort franske venskabsgymnasium) en eftermiddag til at udveksle indtryk og erfaringer. Til alt held var der en båndoptager tændt i nærheden, så at vi er i stand til at referere nogle af deres synspunkter.

Samtalen gik først på, hvordan det er at gå til studentereksamen i de to lande.

Kører de danske elever mere på frihjul?

Véronick (V): Der er bestemt forskelle mellem de to landes uddannelsessystemer. Hvad jeg især har lagt mærke til er den forskellige måde, hvorpå man lægger eksamen til rette. For eksempel er det mit indtryk, at de danske elever havde mere tid til at forberede sig i, end vi har i Frankrig. Prøverne ligger hos jer mere spredt, så at der f.eks. er en uge til at forberede et fag i. I Frankrig havde vi alle vore prøver i løbet af 3 dage. Hos jer er det mere »relax«. En anden ting, der »chokerede« mig, det var, at I f.eks. i skriftlig engelsk havde ordbøger med. Der har vi slet ingen hjælpemidler med, lige bortset fra en lommeregner i matematik. En anden ting, jeg lagde mærke til, var, at eksaminator var den lærer, som de havde haft hele året. Det finder jeg ikke særlig retfærdigt.

Rikke (R): Hvad er ikke retfærdigt?

V: At det er din egen lærer, der eksaminerer dig.

R: Jo, men der er en lærer mere.

V: Ja, men det er ikke ham, der stiller spørgsmål. Og man vil ikke tale imod det, som læreren har sagt i timerne. På den anden side er det godt, for jeg husker et eksempel fra en eksamen i Sarcelles, hvor jeg var oppe i et tekststykke fra »Candide«. Her var der en person, der, så vidt jeg husker, manglede venstre ben og højre arm. Vores lærer havde under gennemgangen sagt, at det skabte en vis uligevægt, men da jeg sagde det til eksamen, sagde læreren nej. Overhovedet ikke, eftersom der ikke var tale om den samme side. Den slags forskelle går ikke.

Hvad den officielle del af studentereksamen angår, så var jeg meget begejstret over det, jeg så hos jer: Rektor, der gav et håndtryk til hver eneste student, og studenterne, klædt i de rød-hvide farver. Det var meget smukt. Det må I ikke opgive. I Frankrig får vi eksamensbeviset 7-8 måneder efter - med posten!

R: Det er klart, at der er store forskelle på uddannelsessystemerne i Danmark og Frankrig. Det er også mit indtryk, at de franske elever arbejder meget mere seriøst, og det gør de nok, fordi det er meget svært for dem at bestå studentereksamen. De har hele tiden det dér pres over hovedet. Det kan man godt - det gjorde jeg ihvertfald - frigøre sig lidt fra herhjemme. De skal bestå den eksamen, og alle lærere - i alle fag - tager virkelig deres fag seriøst og giver meget arbejde for. I Danmark - hvis man f.eks. er sproglig - så tager man sprogfagene meget alvorligt, mens andre fag - som matematik og biologi - går man ikke så højt op i. Og så er der også det, at de tit har skriftlige prøver, som de skal repe-

tere til hele tiden. Der er selvfølgelig forskelle fra lærer til lærer, både herhjemme og i Frankrig. I Sarcelles er der meget store klasser, og så er der selvfølgelig meget uro. Når man sidder i en klasse, kan man f.eks. høre, at de skriver på tavlen inde ved siden af. De har hårde betingelser dernede. Det er da helt sikkert. Vi har alt, hvad vi har brug for her. Vi bliver hjulpet. Dernede må man mere klare sig selv.

Det er også rigtigt, hvad Véronick sagde om eksamen i de to lande. Vi har f.eks. et fag efter 1.g, et andet efter 2.g og så resten fordelt over en måned i 3.g.

Tandem

De har mange flere skriftlige eksamener. De har kun én eller to mundtlige prøver til studentereksamen, mens vi lægger lige meget vægt på mundtlig og skriftlig, måske mere vægt på mundtlig endda.

De skal også betale bøgerne selv. Det skal vi jo også til nu. F.eks. i nogle klasser var der det problem, at ikke alle elever havde bøgerne, for de kunne ikke lige have råd til dem allesammen. Med hensyn til selve eksamenssituationen i Frankrig, så synes jeg, det virker ret skræmmende, og man er helt »lost«, når man sådan kommer ind til et fremmed menneske. Man kender ikke den lærer,

og så sidder man dér. Der er kun de to i rummet. Den lærer kan give en hvilken som helst karakter, og der er ingen vidner.

V: Hvad jeg synes der er bedre hos jer, det er, at der er to lærere til stede under eksaminationen. Det er mere retfærdigt. Hos os, hvis der er en dårlig kontakt fra begyndelsen af, så kan læreren nære fordomme over for eleven.

Er sprogundervisningen gearet forskelligt?

På et tidspunkt kom de to piger i en diskussion om, hvor niveauet i et fag som engelsk er højest, i Danmark eller i Frankrig.

V: Niveauerne er forskellige. Jeg troede i begyndelsen, at niveauet hos os er højere, men det er bare anderledes. F.eks. lagde jeg mærke til, at I i engelsk, hvor vi har haft lige mange års undervisning, skulle opgive en 3-4 bøger til mundtlig eksamen, mens jeg f.eks. aldrig har været udsat for at skulle læse en hel bog på engelsk. I har et rigere ordforråd. Var du f.eks. ikke oppe i et værk af Shakespeare, Rikke, til studentereksamen?

R: Jo.

V: Vi har aldrig læst en bog i hverken engelsk, spansk eller tysk. Aldrig nogensinde. Vi læser blot tekstuddrag, hvad jeg nu finder er »nul«. Derfor har vi problemer, når vi møder en udlænding, hvad I ikke har.

R: Jeg tror, det er nogle andre ting, de lægger vægt på. I Danmark læser vi en tekst, f.eks. i sprogfagene eller dansk, og analyserer personerne og fortolker indholdet osv. I Frankrig er det mere grammatik, man går op i i sprogfagene. Det er ikke så meget at snakke på sprogene.

V: Vi har også mange prøver på klassen, f.eks. 1 eller 2 gange om ugen i et fag. Jeg tror også, vi har flere lektier for hjemme end jer. Vi har hele tiden noget over nakken, så at vi bliver stressede.

R: Jeg var ikke en superelev i gymnasiet. Jeg havde almindelige karakterer, men jeg klarede mig alligevel igennem uden at være helt stresset. Skrev de stile, som jeg skulle, og selvom jeg var fransksproglig, og der selvfølgelig var skriftlige opgaver også dér, så var det aldrig for meget. Man kunne måske godt presse de danske elever lidt mere?

Hvem er mest modne?

Herefter diskuterede man danske skoleelevers erhvervsarbejde. Det er stort set et ukendt fænomen i Frankrig. De franske elever begynder som regel straks på en videregående uddannelse efter studentereksamen, og det havde overrasket Véronick, at så mange af de danske studenter rejser et år til udlandet eller beskæftiger sig med noget andet et stykke tid. Rikke udtrykte den opfattelse, at de unge franskmænd bliver taget alvorligt noget før deres jævnaldrende danske kammerater. Det udviklede sig til en diskussion om, hvem der er tidligst modne. Her nåede pigerne ikke til enighed, idet Rikke mente, det var franskmændene, mens Véronick var overbevist om, at det er danskerne. Dog kunne de mødes i en fælles erkendelse af, at ser man bort fra de iøjnefaldende, overfladiske forskelligheder, så er de unge i grunden ens. De tænker på og snakker om de samme ting.

Jørgen Jørgensen

FÆLLESTIMER

Forrygende jazz i december

Et iøjnefaldende og knaldgult trommesæt lagde grundrytmerne, da århusianske GUMBO jazzede julen ind på Vesthimmerlands Gymnasium fredag formiddag.

Fem rutinerede musikere, der til daglig spiller i landskendte bands som Blast, Marquis de Sade og Gnags, udgør tilsammen denne gruppe. Bandet anføres af Leif Falk, en allestedsnærværende friskolelærer, der havde selvironi

»Gumbo« - en heldig gensplejsning

nok til at præsentere sig ved det, *han* nok er mest kendt for: Sønnen Mek Pek. »GUMBO« er amerikansk sydstatsslang. Det er navnet på en sovs, en sammenkogt gryderet, og altså her meget rammende brugt som betegnelse for de sammenspillede og musikalske århusianere.

Fra første takt svingede det.

Tilhørerne fik en serie klassikere fra jazz-repertoiret. Rocket og medrivende fremført. Skulle der have været en enkelt elev, der lige havde sat sig for at ville læse over på den franske lektie, måtte han meget hurtigt overgive sig til Gumbos swingende rytmer. Det gule trommesæt fik følgeskab af masser af vippende hænder, arme og ben. Det var ikke til at holde sig i ro.

En herlig indsprøjtning til at klare resten af skoledagen på.

»Miranda« - sublim kunst og elektronik

- og rockopera i november

Der er ikke noget at sige til, hvis gymnasieeleverne mødte frem med forventninger og megen velvilje. For også efterårets forrige fællestimearrangement var en stor oplevelse. Man hørte endda 3. g'ere omtale det som »det hidtil bedste«.

Det var rockoperaen MIRANDA, der i starten af december var rejst på landsturne fra Bellevueteatret i København. Gymnasiet havde satset stort med denne forestilling. Ville scene og sal kunne rumme en så kompliceret teknik? I et helt døgn masede teknikere fra Fiolteatret med at få alle mikrofoner, knapper og lyskastere til at harmonere. Der var mange ledninger at falde over.

Historien foregår i en uhyggelig og særpræget sciencefictionkulisse. En flok mennesker med vidt forskellige skæbner mødes i ruinerne efter en naturkatastrofe eller måske en krig. I de grå og udbrændte slaggedynger skal bokseren Joe prøve at forberede et come-back. Hele tiden drevet frem af *andres* ambitioner. Stykkets heltinde Miranda er, som Joe, et menneskeligt udskud. Næsten psykotisk adlyder hun de andres viljer. Istedet for at skændes med dem, ser vi hende messe meningsløse ordstumper, mens hun hænger mærkelige genstande op som vasketøj i et udgået træ.

Som i alle rigtige eventyr ender hele den komplicerede intrige lykkeligt. Joe og Miranda finder hinanden til slut.

Det hele blev fremført med utrolig præcision. Stærkest vel nok af Misen Larsen som Miranda, men det er vanskeligt at udelade omtale af nogen af de mange medvirkende. Al musik, bortset fra en enkel guitar, var indspillet på bånd, som sangerne så brugte som underlag. Lys, røg og scenografi hjalp med til at gøre MIRANDA til en enestående oplevelse. Billedet af den blege og mærkelige Miranda, der kalder på Joe: »hold mig som en søster«, vil blive husket længe.

Ole Christiansen

En solo »så fuld af smerte, længsel og liv«

DEN STORE BASTIAN

Vesthimmerlands Gymnasium havde i februar besøg fra den store verden.

Den første februar var det Folketingets ombudsmand Hans Gammeltoft Hansen. En af samfundets spidser, en logisk tænkende juridisk kapacitet, der i et stramt disponeret foredrag fortalte os om magten og om menigmands mulighed for at undgå et statsligt magtmisbrug.

Den ottende februar var det Peter Bastian. Et sprudlende og - med hans egne ord - rablende anarkistisk menneske, som fortalte om livet, om smerten, om det fantastiske i at opleve og sanse, og om muligheden for *at arbejde for et godt liv.*

Peter Bastian er kendt fra fjernsynet. Nu er vi nogen, der også kender ham fra Vesthimmerlands Gymnasium, og som nok skal huske hans eventyrlige fortælling om frøen og prinsessen: - Se, der var engang en prinsesse, en rigtig smuk og dydig prinsesse. Ved den dybe brønd sad hun og legede med sit guldæble. Guldæblet er i eventyret symbol på det inderste i en selv, ens egentlige jeg. Og så var det, mens hun sad der og legede, at hun tabte sit æble. Ned i brønden, den brønd der var så farlig og måske derfor trak hende til sig og sugede hendes tanker ind i sig. I hvert fald sank æblet ned på bunden af brønden, hvor den forfærdeligt grimme frø boede. Den fik selvfølgelig fat i prinsessens guldæble, i hendes inderste jeg, og den dukkede op til overfladen for at slå en handel af. Hun kunne få sit guldæble tilbage, men prisen var høj. Hun skulle spise med ham, af samme tallerken, hun skulle sove med ham, i samme seng, og hun skulle komme dertil, hvor hun elskede ham, virkeligt elskede ham. Da prinsessen var modig, og da hun i øvrigt ikke var til sinds at miste sit jeg, og dermed sig selv, accepterede hun frøens krav. Grim var den, med vorter og tudseøjne, og springet var svært for den smukke og dydige prinsesse. Ikke desto mindre sprang hun ned i det sorte, dybe vand, og hun levede nu i mange år med frøen. Hun passede deres fælles hjem, de spiste af samme tallerken, og de sov i samme seng. Ganske vist vendte de i sengen hovedet hver sin vej. For hvor gerne hun end ville og hvor god deres hverdag end var, så kunne hun altså ikke elske ham. Indtil der en dag - efter mange år - pludselig skete noget. Måske var frøen kommet hjem og havde slået sit ben så ganske forfærdeligt. Måske var det en dreng, som havde kastet sten efter frøen. I hvert fald var han såret, og humpende, fuld af smerter trådte han ind af døren. Da var det, at prinsessen tog ham til sig. Ikke af venlighed eller af medynk, men fordi hans smerte blev til hendes smerte, og fordi hun ikke kunne andet.

Uden at vide af det var prinsessen gennem hårdt arbejde kommet derind i sig selv, hvor hun kunne slippe. Og fri - som hun nu var - kunne hun blive forenet med det, som hun i virkeligheden længtes efter. Da først hun kunne føle, virkelig føle, først da kunne hun vinde sig selv, og netop da blev den skrækkelige frø til en smuk, ung prins.

Peter Bastian brugte sit eget liv og specielt sit forhold til musikken som en illustration af det sande i eventyret. I Peter Bastians beretning var det ham, som var prinsessen og musikken som var frøen. I sit meget musikalske hjem havde han lært, at god musik var lig klassisk musik, og han endte da også med - ved siden af studier i teoretisk musik - at tage en uddannelse på Det kongelige

danske Musikkonservatorium. Men han vidste nok, et eller andet sted i sig selv, at der var en smerte og en længsel, som han ikke kunne få opfyldt ved at spille Beethoven og Bach. Og en dag, da han hørte et ganske bestemt nummer af Rolling Stones, skete der noget med ham. Der var en råhed i nummeret, en direkte grov appel: en del af hans guldæble lå begravet her, i 60'ernes hårde rock. Han startede så et hårdt arbejde for at forstå og for at kunne spille denne musik. Det lykkedes, men det tog tid.

Det vendepunkt for Peter Bastian var mødet med bulgarsk folkemusik. På en ferietur købte han nogle bulgarske plader, og han fandt i musikken en dybde, der gjorde det nødvendigt for ham at arbejde videre med denne oplevelse. Det blev til et mangeårigt projekt. Han *ville* lære at spille den musik. Hårdt, hårdt arbejde, men tilsidst kunne han, og dermed vendte også guldæblet tilbage.

Det hårde arbejde for at kunne opleve, føle og sanse. Det var Peter Bastians budskab. Vores samfund er gennemsyret af fornuft, fortolkninger og analyse. Peter Bastian mener, at vi har brug for at opleve noget mere, og at det er det, som vi skal arbejde på.

Først ombudsmanden og så Peter Bastian. Det skaber balance i regnskabet. Fornuft og oplevelser. - Men det er Peter Bastians afsluttende fløjtesolo, som endnu klinger i vores ører. En fløjtesolo så fuld af smerte, længsel og liv.

Peder Fuglsang

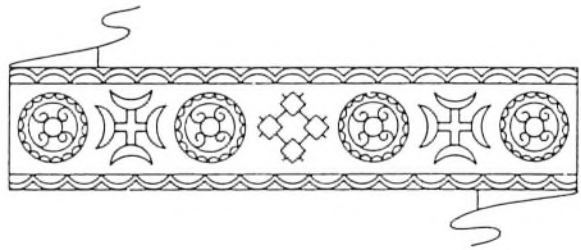

DET KÆRLIGHEDSLØSE SAMFUND OG DET LEVENDE ORD

Journalisten og forfatteren Ejvind Larsens foredrag »Det kærlighedsløse samfund og det levende ord« i begyndelsen af april afsluttede rækken af skoleårets fællesarrangementer.

Gennem sine Grundtvig-bøger og sin deltagelse på et utal af diskussionsmøder landet over med folk som Svend Auken, Gert Petersen og Niels Helweg Petersen, og ikke mindst gennem sine sprælske og kontroversielle lederartikler og kommentarer i dagbladet Information (hvor han har været chefredaktør i flere perioder) har Ejvind Larsen længe sat sit præg på samfundsdebatten

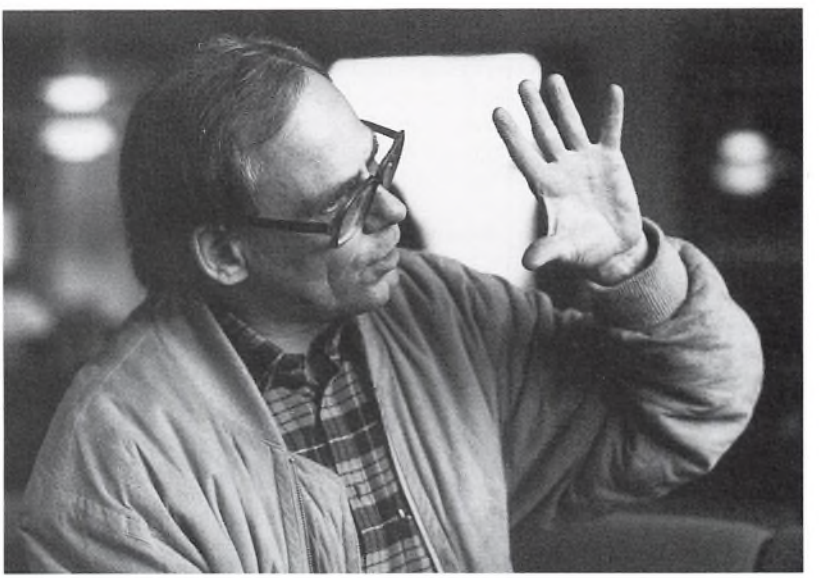

i Danmark. Selv om han altid har stået godt til venstre i det politiske spektrum, har hans synspunkter de sidste år ikke ligefrem været venstrefløjens livret. Således er han gået kraftigt ind for den »ansvarlige lønmodtagerbevidsthed« som et vigtigt element i redningsplanen for vores gældstyngede land: lønmodtagerne skal acceptere en direkte lønnedgang - mod til gengæld at få retten til at være med til at løse de fælles samfundsproblemer som f.eks. udlandsgælden og arbejdsløsheden.

I første del af sit foredrag beskrev Ejvind Larsen nogle væsentlige menneskelige problemer i dagens Danmark. Tankegangen var her, at vi lever i et samfund, hvor kærligheden har ringe vilkår - hvor man ikke har den fornødne

energi til at svare på den følelsesmæssige udfordring, som kærligheden er. Kærlighedens gåde er jo netop, at vi kun bliver elsket ved selv at nære kærlighed til den anden, og at vi selv kun kan elske sandt og ægte ved at blive elsket for det vi er med vores begrænsninger og skyggesider.

En stor del af energien bruges til at indfri det forventnings- og konkurrencepres, som i stigende grad lægges på mennesket, og til at forsøge at finde ud af, hvem man selv er. Dette går ud over menneskets kærlighedsevne, og behovet for surrogater har længe meldt sig: en uhæmmet oplevelsestrang, TV- og tryghedsnarkomani, et stærkt voksende forbrug af spiritus og nerve- og sovepiller o.s.v.

Ikke mindst ungdommen har svært ved at orientere sig i disse år. Dens tilsyneladende selvsikkerhed og narcissistiske selvoptagethed må opfattes som en psykisk kompensation for stor personlig usikkerhed og angst for fremtiden. Den er vokset op under et konstant værdisammenbrud og en kraftig ændring og måske direkte opløsning af de tidligere så sikre holdepunkter: familien, arbejdet, landsbymiljøet, arbejdsmiljøet i storbyen, ideologierne o.s.v. Kærlighedstabet har derfor været særlig mærkbart i denne generation.

I anden del af foredraget opridsede Ejvind Larsen nogle grundtanker til løsning af menneskets og samfundets krise i dag. Han tog her afsæt i en konstatering af, at der rent faktisk er mange ting at glæde sig over i dagens Danmark, f.eks. ungdommens selvstændiggørelse, den udbredte kammeratskabsfølelse og manges engagement i miljøproblemerne. Muligheden for samfundsændringer ligger i det enkelte menneske selv: mennesket *skal* selv, og det *vil* selv, hvil-

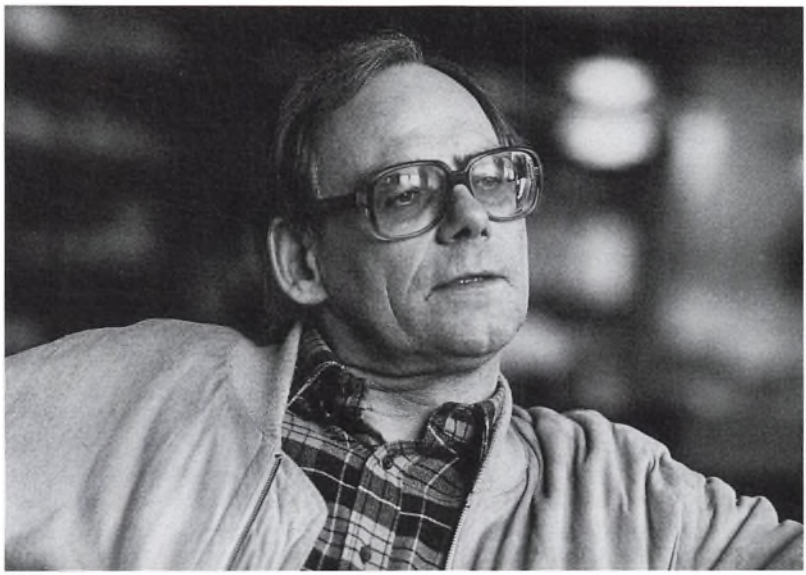

ket det allerede længe har bevist i vores frie samfund ved at »autorisere autoriterne«, dvs. godkende de politiske myndigheder i den demokratiske proces.

I overensstemmelse med sit grundtvigske livssyn pointerede Ejvind Larsen, at grundlaget for en ny nødvendig ånd og moral kun kan være medmennesket, de andre. Ethvert menneske er ikke alene ansvarligt for sit eget, men også for sine medmenneskers liv. Den enkelte dansker er først og fremmest moralsk forpligtet til at etablere en »hjertelig samtale« uden magtmanifestation med medmennesket: »Man må nå frem til at tiltale den anden så til-talende, at denne må svare tilbage i samme ånd«.

Med det moderne menneskes forankring i »det levende ord« (den ægte dialog eller kommunikation, som det jo hedder i dag) kan det aktiviseres positivt, ryste selvundertrykkelsen af sig og udfolde sin selvstændighed fuldt og helt. Netop i gensidigheden med andre mennesker opdager mennesket, hvem det selv er, og den kan blive kilden til større og større glæde, hvis man arbejder aktivt med på værket. Han konkluderede her, at »vi må give os fællesskabet i vold«.

Vi moderne mennesker er bundet mere sammen end vi ved, og det er Gud, som binder os sammen, fortsatte den kendte samfundsdebattør - Gud ikke opfattet som autoriteten i himlen, men som udtryk for »det guddommelige«. Vi har mistet følelsen af, hvad Gud er, og har brug for at få de kristne forestillinger tilbage - og dermed sansen for det guddommelige. De vigtigste guddommelige kræfter i mennesket selv er netop ordet og kærligheden, som altså begge synes at blive maltrakteret i dag.

På det mere konkrete plan skal der naturligvis lovændringer til, f.eks. inden for skole- og hele erhvervslivsområdet. Denne lovgivning skal præges af en folkelig ånd, som har det andelsorganiserede samfund som ledetråd i alle forhold.

I forrige århundredes andelsbevægelse, der som bekendt havde grundtvigianismen og højskolebevægelsen som vigtige forudsætninger, opdagede selvstændige danske bønder - i en økonomisk krisesituation - betydningen af at arbejde sammen om de fælles mål og at deles om ansvaret. I fællesskabet fandt de selvværd og styrket tillid til medmennesket. Det samme fællesskab er nødvendigt i dag, f.eks. også inden for fagbevægelsen, som selv må overtage ansvaret og sørge for, at der er løn til alle i stedet for øget løn til færre.

Andelstanken (andelsorganiseringen af alle samfundsområder) bliver på den måde det fundamentale svar på »det kærlighedsløse samfund«, var Ejvind Larsens konkluderende ræsonnement.

Steen Eiberg

TEORI OG PRAKSIS

Et kig ind i Arkæologiens Univers

Fortiden afdækkes

Trods informationsmængden eller måske snarere på grund deraf er der meget, der let overses selv i de nærmeste omgivelser. Men når nye øjne og ører melder deres ankomst, får mange ting ikke lov til at ligge uantastet hen. En enestående mulighed (viste det sig) lå ligefor. Udgravninger ledet af arkæologer fra Vesthimmerlands Museum var i gang i nærheden af Aars by. Det drejede sig om jernalderlandsbyen Vestergård. En kontakt til Museet var allerede etableret.

Stillet i en så gunstig situation fandt historielærerne og de nyligt ankomne 1.g-klasser hurtigt sammen om at lave en anderledes introduktion til faget. Selv om trangen til at svinge skovlen hurtigt hos flere vandt overhånd, måtte den praktiske tilgang udskydes til fordel for en gennemgang på det teoretiske plan af den arkæologiske metode og teknik omfattende dataindsamling, kildekritik, analyse og syntese. Under denne gennemgang med hjælp af museets kyndige arkæologer kom det til at stå klart for alle, at der før, under og efter arkæologiske udgravninger er brug for dybtgående kendskab til historie, naturvidenskab, geologi for blot at nævne nogle enkelte. Ligeledes blev alle opmærksom på, at det største arbejde ligger i bearbejdelsen af de indsamlede data.

Men nu til praktikken. Med madpakken i rygsækken drog alle 1.g-klasser på forskellige dage til udgravningsområdet, nogle i sol og blæst, andre i sej kamp

Jord under neglene?

Med ske og børste

Skatten søges?

med regnen. Udgravningsområdet var stort, og adskillige hustomter var afdækket for senere efter fotografering og opmåling igen at blive dækket til. En møjsommelig klatren op på et skurtag gav et fremragende overblik over landsbyen og dens mange hustomter markeret ved stolpehuller, ildsteder og jordens farve. Ved nærmere øjesyn var det muligt på den bare jord at se hustomtens forskellige bygningsdele, herunder stalden med båse.

Denne introduktion førte videre til det igangværende udgravningssted. Nogle blev udstyret med skovle for at hjælpe gravkoen med at fjerne det øverste muldlag, andre med små murerskeer for at skrabe det sidste tynde muldlag væk, hvorved flere og flere hustomter ligesom dukkede frem af jorden. Atter andre fik små børster i hænderne for at fjerne jord mellem stensætninger.

For de fleste blev mødet med praktikken en god oplevelse. Iveren havde overtaget; for nogle endog i den grad, at de var svære at trække bort fra stedet ved skoletids ophør. Tanken om at afdække tidligere menneskers bosteder og om måske at finde fundet gjorde det næsten til en skattejagt. For nogle enkelte var mødet med den danske muld en mindre kærkommen oplevelse og en kamp for ikke at få jord op under neglene.

Tilbage står mindet om nogle gode aktivitetsdage samt det indtryk, at arkæologiske udgravninger er et meget omstændeligt og til tider enerverende arbejde, der skal udføres med største præcision. At finde skatten er de færreste forundt, men tanken og håbet om den lever. Et passende punktum for introduktionen blev sat med de (romerske) skriftlige kilders beretning om germanerne og med illustrative billeder af de talrige danske fund fra jernalderen.

»Børsten«

SFINX

(til p.k. og murstensensemblet)

»The relation of organism to organism the most important of all relations«
(Charles Darwin: On the Origin of Species, 1859)

is the universe a computer?
i rosens navn
en rose er en rose
er en rose
siger stein
einstein og gertrude

sten
»Bohr i jord«

på buskstepperne
græsser man
i ørknen
overskuer man
»nyslået græs og afhakkede kanter
er kun for at forsikre borgeren om,
at intet kan ske, at alt er under kontrol«

platoniske legemer
forstenet dinosaur
meteorit

den roterende kugle
de vises sten
hvor?

efterbilleder
rynker
cirklens kvadratur
verden er blevet så broget
batmans blå time i gotham city
overblikkets labyrint

hvornår åbnes pandoras æske igen?

hvorfor smiler mona lisa?
hvad tænkte egentlig sfinxen?

RM

Albrecht Dürer: Melankolien (1514)

MODEL 1

»Placerer man sig selv i centrum af en kugle og lægger alle sine referenceforhold ud i kugleskallen, undgår man en escalatorisk ordning af disse; der er nemlig lige langt fra centrumpersonen til ethvert skalpunkt. Man undgår altså at antagelsen af en »højere« betragtningsmåde udelukker »lavere« men måske mere »vitale«. Men husk: hver mand sin skal (min private *rund*horisont). Men hvor man end placerer sin skal vil der altid være stråler fra fjerne planeter der skærer alle skaller. Symbolet er globussen«.

(PK: Billedforklaringer, 1968)

»Det, man kalder renæssancens idealisme, bestod i at fremstille det ideelle menneske som en perfekt symmetrisk sfære. Manden blev indskrevet i sin cirkel, lukket inde i sin kugle og blev teoretisk set behandlet som en sådan symmetrisk enhed«.

(PK: Bravura, 1981)

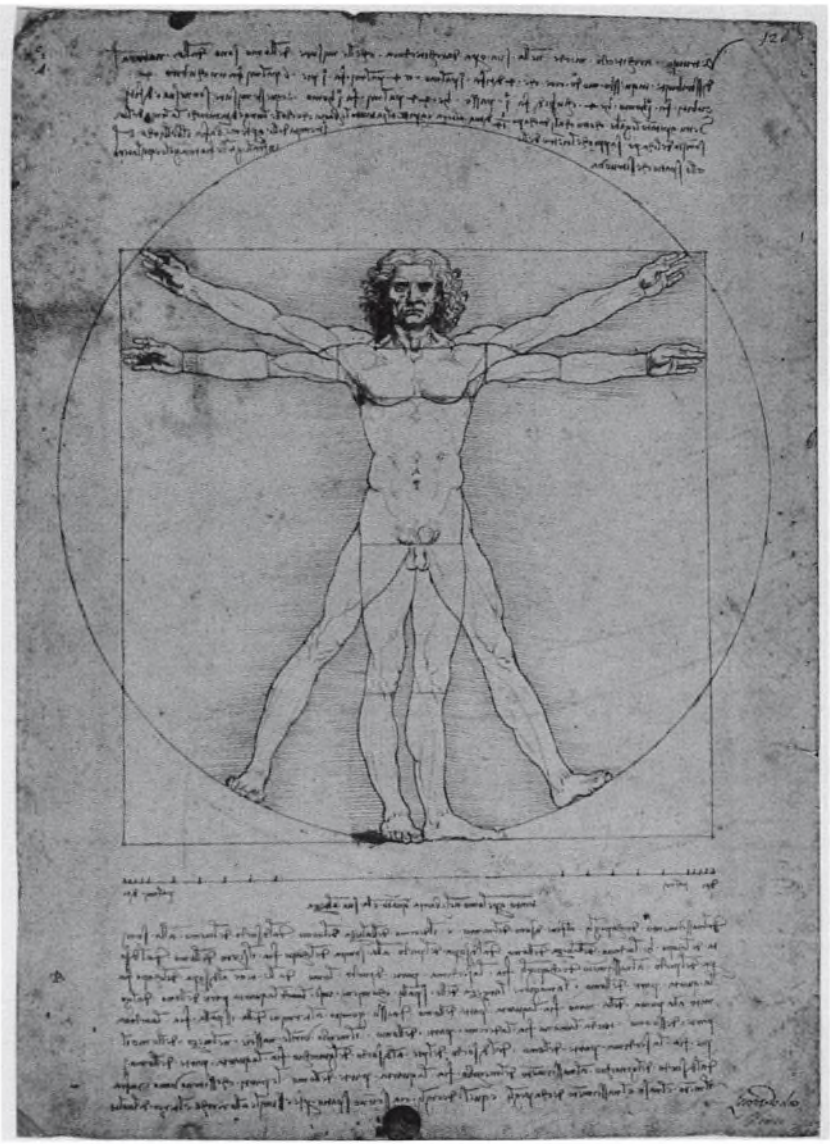

Leonardo da Vinci: Manden i cirklen og kvadratet (1490'erne)/
Læreren i centrum - men for hvad?

OM SYMMETRI OG ASYMMETRI

»Er naturen asymmetrisk? Meget muligt, unge mand. Græsset bøjer sig, vinden slår ind under taget.

Det ville også være en tiltalende forestilling, for den videnskabelige symmetri-antagelse er så kedsommeligt ordentlig.

Men der er ingen vej udenom: man kan altid lægge sin akse hvor man vil. Alle »amorfe« klodser kan med den rette kontur omtegnes, og lægges på bordet.

Så når biologien selv får gjort kål på symmetrien, og vælter sig i dissymmetriens fremskridt, kan kunsten rebelsk holde fast i symmetrien.

Naturen er vel hverken det ene eller det andet. Symmetri eller det omsatte, er blot argumenter«.

(PK: Udviklingen, 1985)

»Erkendelsen af Aksens Tilfældighed
betyder ophævelsen af modsætningsparrene
videnskab-kunst
symmetri-asymmetri«

(PK: Udviklingen, 1985)

»Aksens Tilfældighed«?

»Det er skægt at stå og sige en masse, som publikum ikke forstår«.

- tre skuespillere fra Teaterkredsen fortæller.

Jeg er Ato Vari

Det er mig, som skriver det her.

Det er mig, der trykker på tasterne i din fantasi. Fremviser billederne på din indre monitor. Før skrev jeg i kodesprog, som kun få forstår.

Nu vil jeg skrive i menneskesprog, som nogen måske endnu kan forstå.

Til det har jeg brug for mennesker, - mennesker!, ikke robotter, ikke roller, ikke reklamefotografier, - MENNESKER!

Jeg har skrevet en bog.

Du har måske set et teaterstykke.

Nu vil jeg lade tre mennesker fra 1.a fortælle om, hvordan det *virkelig* gik for sig i Mellemtiden.

Aviaia: Ato Vari er en slags reinkarnation. Han er udviklet af sine forfædre, gennem generationer. Ato Vari har sat sig som mål at skrive en bog.

Pouline: Han er faktisk forfatteren til det skuespil, som vi spillede i Teaterkredsen.

Thomas: Der gik godt nok et stykke tid, før jeg fattede, hvad det gik ud på. Vi spillede kun brudstykker i starten. Der var jeg virkelig forvirret. Men da vi første gang havde spillet stykket i sin helhed, da gik det op for mig.

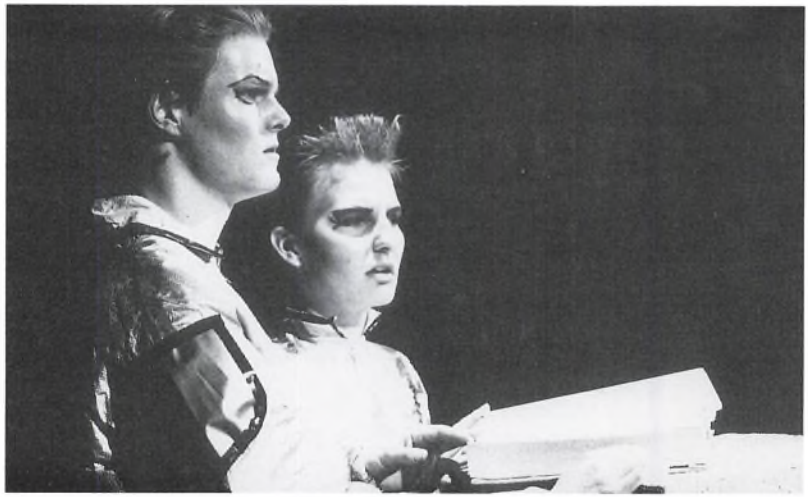

Mennesker -

- i tid og rum

Pouline: Publikum forstår måske ikke helt, at det er de samme personer i rumdragterne, vi møder både i starten og i slutningen.

Aviaia: Men jeg tror nok, man fanger, at det drejer sig om *den røde bog.* Tilskuerne forstår, at det, som foregår på scenen alt sammen står i bogen. En slags manuskript.

Thomas: Det blir tydeligt, hvor Mette og jeg bliver revet ud af bogen til sidst. Der kunne man se, at vi kun findes der. De læste om det i bogen: og så skete det på scenen. Vi krøllede sammen ligesom på siderne i bogen.

Pouline: Det kunne være svært, hvis man ikke lige koncentrerede sig, f.eks. der hvor Dorte læser op i starten. Men jeg synes ikke, det drejer sig så meget om at *forstå* stykket. Tilskuerne skulle have en oplevelse ved at se det. Vi spillede ikke for at de skulle forstå. Bortset fra, at der er nogle undertoner, man måske skal have med, så skulle det især være *flot* at se på.

Thomas: Det er ikke sådan et normalt fremadskridende skuespil: Så foregår der det og det, men tilskuerne fik nogle indtryk. Dem jeg talte med, lige bagefter, de var ... overraskede, i hvert fald!

Aviaia: Jeg har spillet sådan en rigtig dilettantforestilling i syvende klasse. Jeg kan godt li', at det her ikke var sådan et sødladent, vammelt stykke. Det er skægt at stå på scenen og sige en masse, som publikum ikke forstår.

Thomas: Det virkede brandgodt, at vi brugte hele salen. Tableauerne, hedder det ikke sådan? - det at vi havde talekor og folk styrtede rundt, dukkede op allevegne, det var det, jeg syntes bedst om. Hvis det var på grænsen til at blive kedeligt, så var der pludselig noget at kigge på et helt andet sted, end man ventede. Det gjorde det også mere .... professionelt.

Pouline: Jeg tror egentlig *ikke,* at publikum hellere ville have set et mere almindeligt stykke, et med klar og tydelig handling og personer, man kunne tro på.

Thomas: Men jeg tror bare kravet er, at hvis man skal spille et alvorligt stykke til næste år, - og det kan man godt! så skal det virkelig *spilles.* Der skal virkelig lægges noget i det. Ellers bliver det bare noget la la.

Aviaia: I starten var det en pestilens at bruge så mange eftermiddage på at øve. Man synes, der er så lang tid til, det skal være færdigt, så man står tit bare og lirer replikkerne af.

Pouline: Der kom egentlig først styr på det de sidste gange før. Jeg synes ikke, det var kedeligt, selv om der tit var ventetid, men det irriterede mig, at vi ikke gav os fuldt ud undervejs.

Aviaia: Der hvor vi stod på scenen og virkelig følte, at vi havde succes (stort grin) og champagnen bare flød, da kunne man godt blive lidt overgearet.

Pouline: Man tænkte ikke så meget på, at man spillede for kammeraterne i klassen, mere for de andre i Teaterkredsen. At man lavede noget godt, ikke. I starten havde jeg det sådan, at scenen hvor jeg skal have pisk, ikke? Jeg *ville* bare ikke. Mit rygte! (stort grin) Men til sidst var det let, for jeg vidste jo, at det bare var noget, jeg spillede, en rolle.

Thomas: Og folk synes jo, det var dødskægt. Den første gang vi spillede-, premieren. Åh .. man sejlede bare! For stemningen var helt opskruet, og man var hundenervøs, alle de mennesker. Det var så fedt! Og det er helt sikkert, at vi skal være med igen til næste år!

Ato Vari

(- frit efter Svend Åge Madsen)

LIDT OM DET INDRE HUNDEHOVED

Enhver som forvildede sig ind på VHG i den sidste hektiske uge inden årets multi-arrangement, SKOLEFESTEN, løb af stabelen kunne meget vel føle sig som Chaplin i hin berømmelige svingdør med alle muligheder for at ende frit svævende i luften under pynteballonerne eller med benene i vejret i heksens hule træ. Eller med at få ørerne blæst af under lydprøverne!

Genmanipulerede TV-hunde etc.

Hvad det hele handlede om, og hvordan orden nogensinde skulle fremstå af kaos, var - som sædvanligt - de store åbne spørgsmål. Svarene blæste i vinden.

Og se så om de ikke gjorde det igen, de gale mennesker! Alt klappede. Og revyen gjorde - som sædvanligt - sit til, at 900 publikummeres sind blev stemt til festlighed. Forfatterholdets noget ambitiøse plan gik - i al sin naive enkelthed - ud på i DET INDRE HUNDEHOVED at koge sammen så tilsyneladende uforenelige størrelser som ensretning og fordummelse gennem mediemanipulation og den store march mod det indre markeds lyksaligheder. Ren labskovs!

Men jeg er nu ved at tro, at den gik ind på tavlerne. Fyrtøjets, eller remotekontrollens, hule træ var helt fin som ramme, og heksens snor i soldaters og andre marionetdukkers fascinerede dans om den fulde skærms tomhed blev mere og mere åbenbar. Den rappe Miss Magi (udtalen er budskabet) var skøn som heksekunstner og danserne - som sædvanligt - en fryd for sanserne. Det store scoop var det herlige kor af drenge på scenen, som med dødsforagt og fuld baryton kastede sig ud i løjerne. Et stort og forhåbentligt permanent skridt

I Fyrtøjets/remotekontrollens hule træ

fremad for ligeberettigelsen! Musikkens helt uundværlige rolle i enhver revy blev spillet med bravour og særdeles vitalitet af det til lejligheden toptunede muppetorkester.

Sidst, men ikke mindst, bør nævnes kulissens vidunderlige genmanipulerede fjernsynshunde, hvoraf især den midterste - på en bevidst prik, er jeg sikker på - lignede en rigtig Göring-overhund, en hybridrace, som burde være ausradiert forlængst. For mig så den nu helt levende ud. Men det må have været et synsbedrag. Er vores verden, eller vores hoveder, hule træer med hunde i?

Den revy var vist ude på noget!

Revyen var et heksespex
i sang, musik og farver
man blev i ho'det helt perplex
hva' ere'd dog de lawer?

De danser rundt med snor ibag
marcherer smukt i takten -
man rystes af en TANKE styg
man føler sig diskret på ryg ...
og syn's man aner snorens ryk!
Hvis ja - hvem har så magten?
Det er minstro en kilden sag!

Hjørgensen

HEBE

»Oooh.. HEBE - ungdommens gudinde. Du, der er tilbedt af de nordgræske plebejere. Kan du mon i evighed bevare din ungdommelige friskhed i det barbariske cimbrernes land?«

Citat Homindre

Som de fleste sikkert husker fra deres forstandige oldtidstimer var den herlige Homindre, som en lillebror tit og ofte er, offer for storebroderen Homérs skalkagtige tyveri af Iliadens sandfærdige manuskript. Det er derfor en historisk sensation, at vi ooh.. undersåtter af den guddommelige gudinde med et frimodigt nik kan bekræfte det spørgende citat om den liflige og attråværdige HEBE's bestandighed.

I hine tider, for 27 spændstige år siden blev elevforeningen HEBE dannet. Den har gævt budt på theaterture, filmforevisninger, koncerter, kunstudstillinger og .... som nogen dristigt vil sige ... balstyriske ugudelige fester lige siden. HEBE's 12 kvindelige og mandlige vogtere har gennem tiderne forsøgt at krydre den monotone hverdag med alskens arrangementer. Heldigvis og selvfølgelig med god grund har mange af gymnasiets poder støttet den gode sag, for som så usandtroligt meget andet er et aktivt gymnasieliv en sag for os alle.

Viharjosørmekunaltdetsjovviselvfinderpå!

Den fodrappe bestyrelse er i skrivende stund følgende:

Formand: *Martin Laurberg 2z*
Kasserer: *Anders Glasius 1x*
Sekretær: *Charlotte Wetche 2a*
Musikmand: *Bjarke Christiansen 2z*
Filmmand: *Lars Christensen 2x*
Koncertmand: *Jakob Kortegaard 2y*
Theatermand: *Thomas Hansen 1a*
Materialequinde: *Lene Rode 1b*
P.R. quinde: *Aviaja Larsen 1a*
Kulturquinde: *Pernille Johansen 2y*
Revisor: *Melanie Nielsen 1b*
Menig: *Thorbjørn Vynne 2z*

På bestyrelsens vegne
Martin

FORÅRSKONCERT

PROGRAM:

Fællessang:	*Den danske sang*	
1a:	*Chile* *Det er idag et vejr*	Pia Raugh P. Schierbeck
1b:	*1.b Cocktail*	Beatles, Elvis...
1u:	*El Pueblo* *Fantasia* (Hardy, 3.a)	Ortega
Pigekor:	3 spirituals: *Nobody knows the trouble...* *It's me oh Lord* *Oh Lord, what a morning*	

Annette Ladefoged, klaver

1x:	*Fool on the hill*	Beatles
1y:	*Bye Bye Love* *Tusind stykker*	 Anne Linnet
1z:	*Logical Song* *Oh Karen*	Supertramp De Nattergale/Sedaka

PAUSE

Lærerkor:	*Hilsen til forårssolen*	Dissing/Andersen
2cz:	*Imagine* *Breaking up is hard...*	Lennon Sedaka
Kvintet:	*Michelle* *Blackbird*	Lennon - McCartney Lennon - McCartney
Morten, 3.y:	*Deerhunter*	

Aviaja, 1.a, klaver

Sammenspils-gruppe:	*You've got a friend* *I woke up this morning*	Carole King B. B. King
Fællessang:	*Om lidt*	Kim Larsen

MUSIK PÅ FLERE NIVEAUER

Et blomstrende musikliv

Forårskoncerten var årets musikalske højdepunkt. Alle 1.g klasser deltog med et eller to indslag som de gennemførte med dygtighed. Pigekoret, der har eksisteret siden 1982 og består af piger fra 1., 2. og 3. g sang tre Negro Spirituals. Sammenspilsgrupperne opførte bl.a. et B.B. King nummer. Seks elever fra 2.cz sang og spillede *»Breaking Up Is Hard To Do«*, medens lærerkoret bød på Benny Andersens *»Hilsen til forårssolen«*.

En nydannet kvintet sang Beatlessange og der var to klaverindslag plus *»Deerhunter«* på klassisk guitar. Alt i alt en forårskoncert med mange musikalske oplevelser.

Juleafslutningen havde også adskillige musikalske indslag - pigekoret, lærerkvartet, instrumentalnumre samt sammenspilsgrupper.

Jo, der er et levende musikliv på VHG og fremtiden lover godt. Som et af de få gymnasier i Nordjylland undervises der på VHG i musik på mellemniveau 4 timer ugentlig næste år. Derudover vil de kommende 1.g klasser få mulighed for at få musik på højt niveau - også et nyt kreativt tilbud på gymnasiet.

Vi glæder os til at byde de nye elever velkommen til at videreføre traditionen og hvem ved - måske bliver 89/90 året hvor eleverne tager fat om en musicalopførelse?

Joan Rask/Per Vilsbøl

»Vælg du nu idrætsgren!«

- Det var Udgårds-Loke der foreslog det, henvendt til Tjalve. Loke havde umiddelbart inden tabt sin dyst til ædemesteren Lue. Det var kun knapt at Loke tabte, men han er jo også af jætteslægt.

Tjalve var derimod en almindelig dreng, der pludselig var kommet blandt aser og jætter. Han mente at han var god til at løbe om kap. Det er en god sport: sagde Udgårds-Loke. Hu, som Tjalve skulle dyste med, var nu noget af en kampfælle. Uden fysiske fortrin, lille af vækst, men han bevægede sig til gengæld så let at han knapt rørte jorden.

- Og mon ikke de fleste kender eller kan gætte udfaldet? Tjalve tabte, selv om han var godt med i første forsøg. Hu kom kun lige i mål tids nok til at vende sig og se, at Tjalve var over stregen. I andet og tredie forsøg svandt selvtilliden og træthed en meldte sig.

Sandheden var den at Tjalve ikke kæmpede mod uret, men mod tanken, der på ingen tid når verdens ende. - Ja, blandt jætter skal man sikre sig mod lumskerier. Hu skal man ikke arbejde imod, men have med sig, i alle former for aktiviteter.

Hele den nordiske himmel var med os på idrætsdagen. På en solbeskinnet onsdag blev alle rutiner og stereotypier gemt væk, og lærere og elever kastede sig hovedkulds (men ikke hovedløse) ud i alskens aktiviteter. Softball, basket-, volley- og rugby var på programmet. Men ud over det var tanken den, at en

»Softball, basket-, volley- og rugby var på programmet«

lang række jævnbyrdige dyster skulle afprøves. En veritabel række af kreative påhit og små holdkonkurrencer blev på den måde til gensidig underholdning. Sjipning, stylter, jonglering, kapgang på holdski o.s.v. - og en turnering i »malertennis« har efterladt os de tre store billeder, der nu pryder vores styrketræningsrum.

En god dag hvor det var legitimt at lege, - og det er nok værd at komme i hu.

Jamen, er det da bare noget vi leger? Ualvorlige og lystbetonede aktiviteter, der intet har med den traditionsbundne og kundskabsformidlende skole at gøre?

Hvis der i slutningen af teksten til den nye gymnasiereform stod: »Det er bare noget vi leger«, så ville vi jo nok ikke tage det hele så alvorligt. Sagen er snarere den, at det er en dårlig idé at starte en tvekamp mellem leg og indlæring. De to ting hænger sammen. Vi har stadig idræt på skemaet, og det er iøvrigt et særkende for gymnasieskolen, at den tilbyder idræt i en ungdomsuddannelse.

Idrætsundervisningen er nok så meget de gammelkendte idrætsdiscipliner. Nogle er nævnt, og man kunne tilføje svømning, fodbold, atletik og gymnastik. Den gymnasiereform, der nu gælder for 1.g og 2.g, har imidlertid åbnet op for, at teori og tværgående idrætslige emner, kan være en del af undervisningen. Leg, tilskuerroller eller dooping kunne være emner, som eleverne ville arbejde med. Samfundets virkelighed og den enkeltes sundhed trænger sig på. På et tidspunkt var idrætstimerne ved at blive »klippet« i en sparerunde. Det blev heldigvis ikke aktuelt. Lærere og elever på VHG bakkede op om en skrivelse til undervisningsudvalget, hvori der stod, at vi ville bevare idrætstilbudet til eleverne, på lige fod med andre fag, sådan som det var vedtaget med reformen.

Som idrætslærer er man sikker på at faget har sin berettigelse, men det er nu alligevel rart at se og høre det udtrykt. Der er altid megen entusiasme knyttet til idrætstimerne, ligesom det er fantastisk rart at vide, at vi har et tilvalgshold i udsigt i 90/91. Der er ingen tvivl om at også det vil være med til at udvikle faget og bidrage til samværet på VHG.

Bjarne Nielsen

SKOLENS PERSONALE

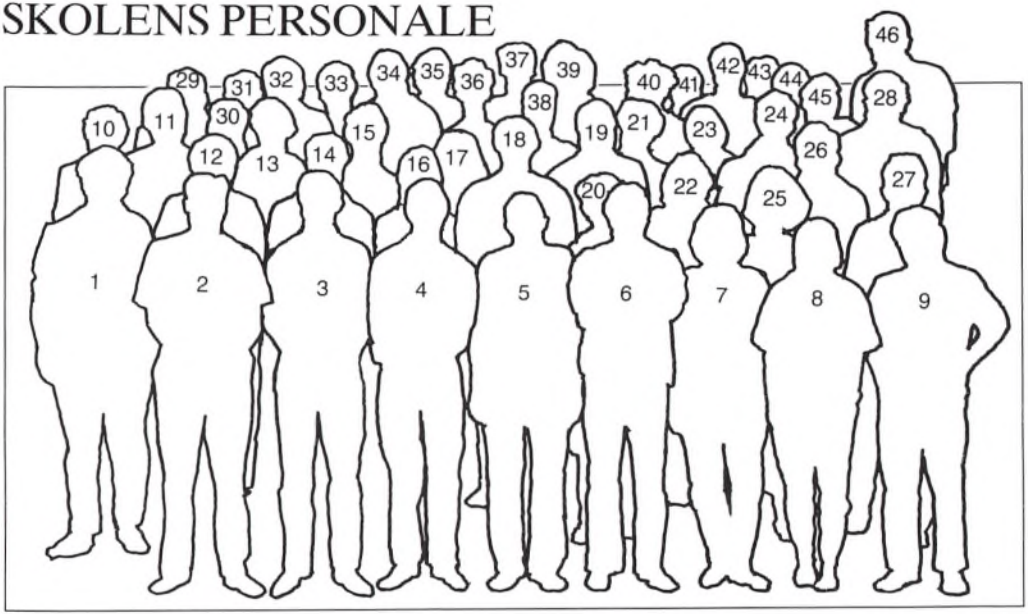

1. Ejlif Holle Jørgensen (bio/idr)
2. Knud Dybdahl (da/ty/ol)
3. Carsten Svejstrup Sørensen (fys/mat)
4. Knud Thomsen (da/eng)
5. Hans Chr. Harder (bio)
6. Ole Christiansen (da)
7. Anne Marie Jespergaard (fr/boginsp)
8. Lene Jeppesen (hi/idr)
9. Henning Jørgensen (eng/idr)
10. Joan Rask (eng/mu)
11. Willy Mathiesen (rektor/mat)
12. Dorrit Piloz (sekretær)
13. Eva Auken (hi/idr)
14. Henning Sørensen (ty/ital/studievejl)
15. Niels Kr. Houmøller (mat/fy/insp)
16. Inger Poulsen (geo/bio)
17. Birgit Lassen (da/rus)
18. Carsten Poulsen (ke/fy)
19. Palle Rønde Møller (da/fo/ol)
20. Kirsten Freil (idr/studievejl)
21. Anna-Maria Hagens (hi/ty)
22. Ulla Kaiser (da/ty)
23. Kirsten Riisberg (eng)
24. Bjarne Nielsen (bio/idr)
25. Lone Hindsgaul (da/rel)
26. Jørgen Jørgensen (da/fr)
27. Tommy Bergstein (fy/mat)
28. Steen Eiberg (fr/hi)
29. Ole Buch (mat/ke)
30. Kirsten Jørgensen (sekretær)
31. Søren Collstrup (mat/fy/studievejl)
32. Per Vilsbøl (mu/fil)
33. Jens Grønager (fy/mat/dat)
34. Hans Peder Nielsen (rel/eng)
35. Jens Friis-Topholm (mat/fy)
36. Christian Rode (samf/hi)
37. Brian Danielsen (pedel)
38. Jacques Piloz (fr/AV)
39. Preben S. Sørensen (lat/hi/ol)
40. Peder Fuglsang (hi/da)
41. Georg Harmsen (geo)
42. Frode Bisgaard (eng/da)
43. Hugo Støttrup Jensen (mat/fy)
44. Peter Bacher (da/samf)
45. Peter Stenild (pedel)
46. Ole Riis Olsen (ty/idr)

Fraværende:
Lone Eibye Mikkelsen (fr/økon)
Ole Thiclemann (mu)

SKOLENS RENGØRINGSPERSONALE

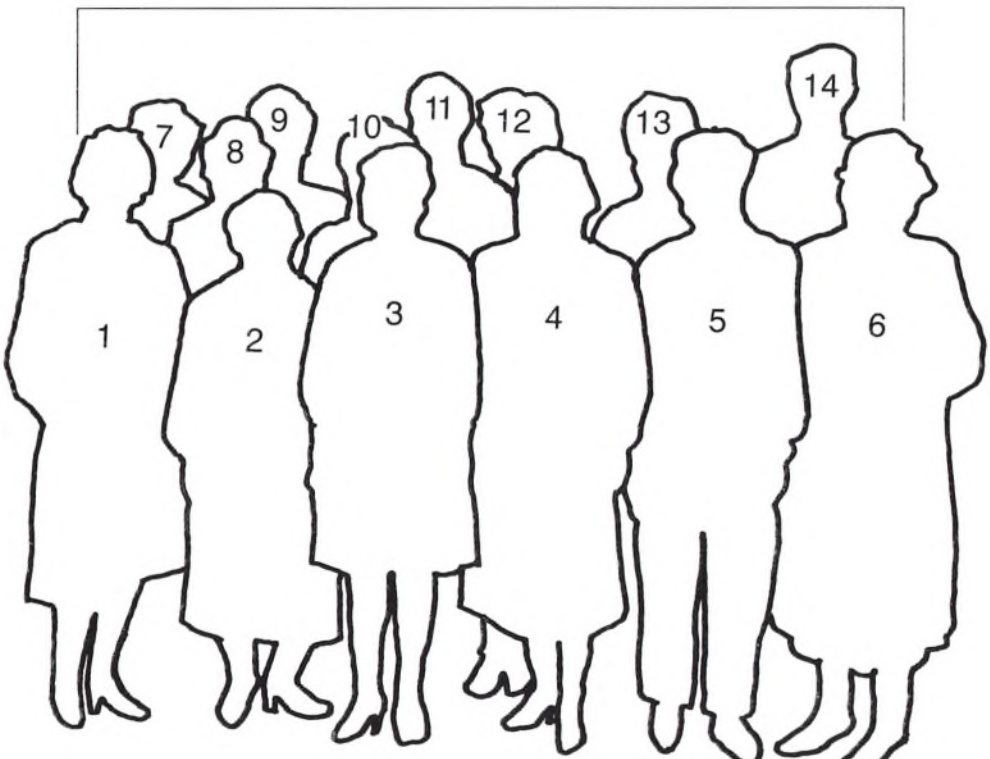

1. Conni Beirholm
2. Karen Jensen
3. Jenny Andersen
4. Birthe Rasmussen
5. Inger Christensen
6. Lisette Beirholm
7. Rita Christiansen
8. Åse Frederiksen
9. Bente Kastrup
10. Birgit Sanderson
11. Peter Stenild (pedel)
12. Lillian Villadsen
13. Henny Mortensen (kantine)
14. Brian Danielsen (pedel)

Fraværende:
Sonja Nielsen

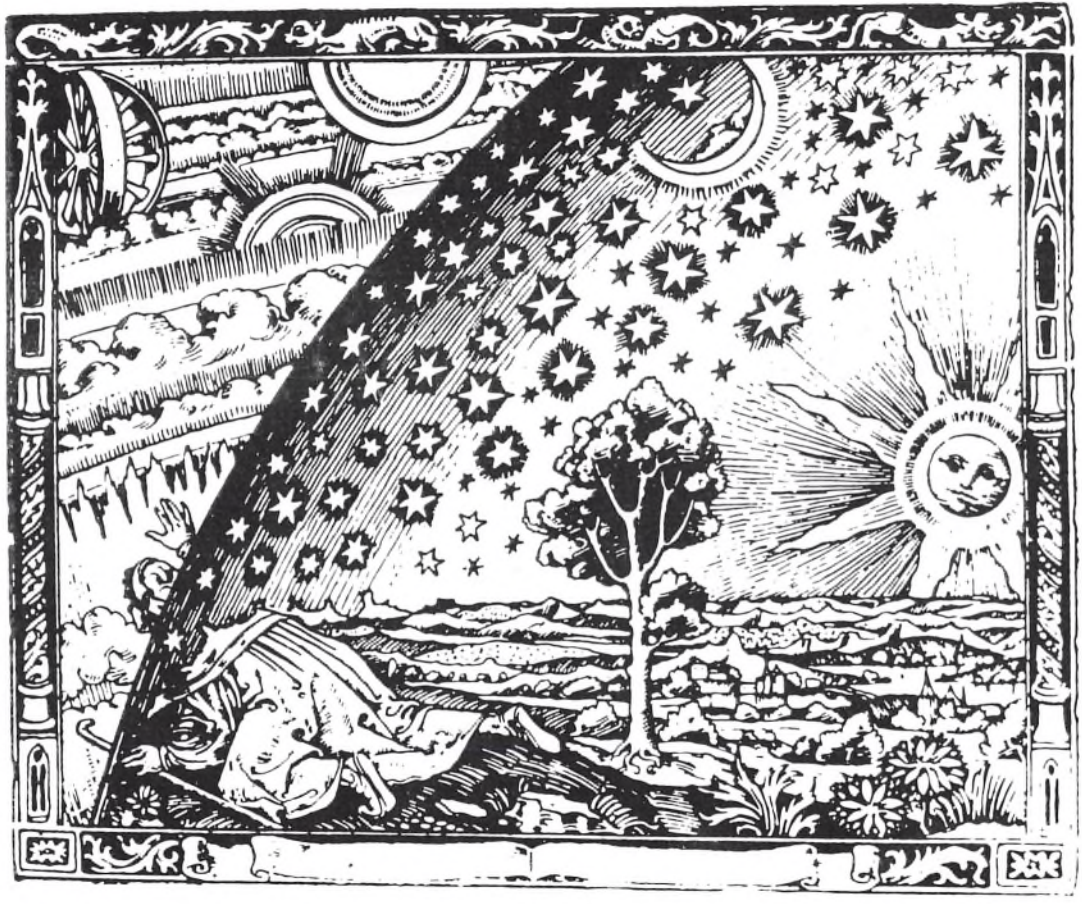

Mennesket/læreren gennemtrænger himmelhvælvingen og udforsker sfærerne. Eller sidder han fast? (Ukendt kunstner, 1540)

Danmarks Pædagogiske Bibliotek
450005439766